

UN TROS DE
CONVERSA AMB

ADA
CASTELLS

Roser Capdevila

R.C. Vaig estar en coma vint dies, ara ha fet tres anys. Jo que sempre he anat en moto i diuen que és tan perillós i a mi em va atropellar un camió damunt la vorera, just era l'últim dia que feia quimio, per un càncer que tenia.

A.C. Estàs feta una supervivent!

R.C. Sí, em va deixar feta una coca. Professionalment ja no puc treballar, però això no vol dir que no faci algun dibuixet per a mi. Em faig diaris, però els escric en dibuixos. Ho faig des del 2000. Mira...

A.C. Són preciosos!

R.C. De tant en tant faig desplaçables...

(El fotògraf truca a l'interfon. Ella des del diari.)

A.C. No, no, que els traurem a les fotos.

R.C. Prefereixo que no, perquè els editors ja m'han anat al darrere i jo no ho vull publicar. És una cosa per als meus néts.

A.C. ¿També és una disciplina de treball?

R.C. Sí, i m'ajuden a no perdre la memòria...

(Entra el fotògraf i ella recorda l'última sessió en què se'l va trobar, és a dir, que això dels diaris deu funcionar: memòria? Excel·lent.)

A.C. Després de l'atropellament, ¿com va anar la recuperació anímica?

R.C. Vaig rebre una gran ajuda dels amics i la família.

A.C. I el fet de tenir una obsessió com el dibuix, et va ajudar?

R.C. Sí, quan era a cures intensives, al Clínic, els meus companys il·lustradors em van enganar dibuixos al voltant del lit. He tingut la gran sort de tenir una professió com aquesta. Jo assegudeta a la meva caseta de fusta de la terrassa

he viatjat per tot el món. M'han encarregat dibuixos de la selva, de Venècia, de Groenlàndia... Si saps dibuixar i prou no serveix de res. Si només tens imaginació, tampoc. De les dues coses juntes en surt un il·lustrador. Mira, en totes les cases hi ha una nena que sap dibuixar i tothom li diu que bé que ho fa. És perillós perquè és una cosa relliscosa. Al començament, quan jo dibuixava i tenia ganes de transmetre la meua manera de veure la vida, les amigues em deien que bé

que ho feia. Fins que no vaig rebre un reconeixement del món professional no em vaig sentir segura.

A.C. I aquesta ironia dels teus dibuixos, s'entén arreu igual?

R.C. Els nens són iguals a tot el món. Vaig ser en escoles japoneses i em vaig quedar sorpresa que els nens, malgrat que jo parlés en català, m'entenien. Els anava dibuixant a la pissarra les històries del

Patufet i els vaig ensenyar la cançó del *Patim, patam, patum*. Cal dir que els nens japonesos són molt receptius i els han inculcat la vena musical. A totes les classes hi ha un piano. Els nens cantaven i la mestra em va dir que era un conte popular japonès. "I ara -vaig respondre-, si això és català". Em va ensenyar un conte igual, amb la col, un bou...

A.C. Les Bessones també han arribat a tot arreu.

R.C. Sí, ara són a la televisió Al-Jazira. Quan van anar a Cromosoma a comprar la sèrie es va sospesar si convenia vendre-la, pels antecedents que tenen, però van pensar que en uns països on la dona no és res, que tres nenes siguin les protagonistes era bo. És una manera de donar a conèixer un altre món als nens d'aquells països. Però van haver de passar censura religiosa: de 105 episodis, n'han censurat 50!

A.C. Ostres! I per quins motius?

R.C. N'hi ha de tan poca-soltes com que al darrera, al fons, hi surt un poblet amb un campanar i una església; el conte dels tres porquets perquè el porc està prohibit; que tractin d'amor, per exemple, el de Romeu i Julieta; depèn del paper que tingui la bruixa, com que la màgia està prohibida per l'Islam, també.

A.C. Escoltes música?

R.C. M'agrada la música barroca i a la caseta de fusta n'escoltava molta, però en vaig quedar saturada després de l'accident. Ara tinc molt associats dolor i música. I em va passar una altra cosa: quan va morir la meua mare, vaig ser al tanatori i tota l'estona la música ambiental era la que jo escoltava a casa.

A.C. Associes el Barroc al dolor i la pena.

R.C. Sí, suposo que ja em passarà. També m'agrada molt el teatre. Ara volia anar a veure això del Sergi López, però no hi ha entrades.

Em trobo una Roser Capdevila animada i amb moltes ganes de xerrar. Té la casa plena de dibuixos, de quadres d'amics, de plantes i flors, fa olor de sopa i de vida. Hi ha un trompe l'oeil a la porta d'entrada que simula que està sempre oberta. Tot vessa humor i no costa gens imaginar la il·lustradora a la seva caseta de fusta rient-se del món amb un llapis i colors.

FOTOS:
PERE VIRGILI

TEXTURES IGNASI ARAGAY

La sensualitat a flor de pell, el joc amorós de la seducció, tots els colors de la paleta d'un pintor, un estiu xafogós, ecos de regust oriental, la vida alegre fluïnt en dies inoblidables que s'escolen, dies

d'ampolles buides, de mirades còmplices, un laberíntic jardí de sentiments, de somnis, converses i passejades. A *L'últim estiu de Klingsor* (Ed. 62), Hermann Hesse (1877-1962) va convertir la

seua experiència en prosa poètica al servei del personatge de l'obra. Era el primer estiu de després de la Primera Guerra Mundial, el del 1919. L'escriptor el va passar al poblet de Montagnola, al Ticino

italià. I des d'allí va inventar un Klingsor que viu unes vacances de nits màgiques i càlides, com si begués la vida a glops d'un vi fort i perfumat. És l'artista que es debat entre la vida burgesa i la llibertat

del creador, que reconeix la bellesa d'un món que "sadolla i fatiga", que vol viure sense melancolia ni por a la mort i que escriu a la seva estimada Edith: "No rebutgis cap sentiment per petit o per indigno! Són tots bons,

molt bons, fins i tot l'odi, l'enveja, la gelosia i la crueltat. No vivim sinó dels nostres pobres, bells i magnífics sentiments, i cada vegada que som injustos, fem que s'apagui una estrella".